

Pápežova audiencia o roku milosrdenstva (4. mája 2016)

„Pre Boha nik nie je definitívne stratený, hľadá nás až do poslednej chvíle. Boh nemá nič spoločné s kultúrou vyradovania“ - to sú myšlienky z katechézy pápeža Františka pri dnešnej generálnej audiencii na Námestí sv. Petra.

20.08.2016

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Všetci poznáme obraz Dobrého pastiera, ktorý si berie stratenú ovečku na svoje plecia. Od počiatku táto ikona predstavuje Ježišovu starostlivosť o hriešnikov a Božie milosrdenstvo, ktoré sa nezmieri s tým, aby sa niekto stratil. Ježiš rozpráva toto podobenstvo, aby dal pochopiť, že jeho blízkosť k hriešnikom nesmie pohoršovať, ale naopak viesť k hlbšiemu zamysleniu nad tým, ako žijeme našu vieru. Príbeh sleduje na jednej strane hriešnikov, ktorí prichádzajú počúvať Ježiša a na druhej strane znalcov zákona, zákonníkov, ktorí ho upodozrievajú a odťahujú sa od neho pre toto jeho správanie. Odťahujú sa, pretože Ježiš sa približoval k hriešnikom. Boli pyšní, povýšeneckí, považovali sa za spravodlivých.

Naše podobenstvo sa odvíja od troch postáv: pastiera, stratenej ovce a zvyšku stáda. Ale ten kto koná, je iba pastier, ovce nie. Pastier je teda

jediným skutočným protagonistom a všetko závisí od neho. Podobenstvo uvádza otázka: «Ak má niekto z vás sto oviec a jednu z nich stratí, nenechá tých deväťdesiatdeväť na púšti a nepôjde za tou, čo sa stratila, kým ju nenájde?» (v. 4). Ide o paradox, ktorý vedie k pochybovaniu nad konaním pastiera: je múdre opustiť deväťdesiatdeväť pre jedinou ovcu? A navyše nie v bezpečí ovčince, ale na púšti? Podľa biblickej tradície, púšť je miestom smrti, kde je ťažké nájsť potravu a vodu, bez prístrešia a napospas divokým zvieratám a zlodejom. Čo môže robiť deväťdesiatdeväť bezbranných oviec?

Paradox však pokračuje slovami, že pastier, len čo našiel ovcu: «vezme ju s radosťou na plecia a len čo príde domov, zvolá priateľov a susedov a povie im: „Radujte sa so mnou“» (v. 6). Zdá sa teda, že pastier sa nevráti na púšť obnoviť celé stádo! Upriamený na tú jedinou ovcu zdá sa

akoby zabudol na ostatných deväťdesiatdeväť. Ale v skutočnosti to tak nie je. Poučenie, ktoré nám Ježiš chce dať je skôr to, že žiadna z oviec sa nesmie stratiť. Pán sa nemôže zmieriť s faktom, že by mohol stratiť čo len jedného človeka. Boh koná ako ten, kto hľadá svoje stratené deti a potom vystrojí oslavu a raduje sa so všetkými z ich nájdenia. Ide tu o nepotlačiteľnú túžbu: ani deväťdesiatdeväť oviec nemôže zastaviť pastiera, aby zostal zatvorený v ovčinci.

Mohol by uvažovať: „Spočítam si to: mám tu deväťdesiatdeväť, stratil som jednu, veď to nie je až taká strata.“ On ju však ide hľadať, lebo každá z nich je pre neho veľmi dôležitá, a tá je z nich najnúdznejšia, najopustenejšia, najvyradenejšia. A on ju ide hľadať.

Všetkým nám sa dostáva upozornenie: milosrdenstvo voči

hriešnikom je štýl, akým koná Boh a tomuto milosrdenstvu je plne verný: nikto a nič ho nemôže odvrátiť od jeho spásonosnej vôle.

Boh nepozná našu súčasnú kultúru vyradovania, Boh s ňou nemá nič spoločné. Boh žiadnu osobu neskartuje; Boh miluje všetkých, všetkých hľadá: každého jednotlivo! Jedného po druhom. On nepozná to slovo „odpísať ľudí“, lebo je vrchovitou láskou a milosrdenstvom.

Pánovo stádo je vždy na ceste: nevlastní Pána, nemôže si robiť ilúzie, že ho uväzní v našich schémach a v našich stratégiách. Pastiera nájdeme tam, kde sa stratila ovca. Pána teda treba hľadať tam, kde sa on s nami chce stretnúť, a nie tam, kde si my zaumienime ho nájsť! Nijako inak sa nedá skompletizovať stádo, ak nie sledujúc cestu vyznačenú milosrdenstvom pastiera.

Pokým pátra po stratenej ovci,
pobáda tých deväťdesiatdeväť, aby sa
podieľali na zjednotení stáda. A
potom nielen ovca, ktorú vzal na
plecia, ale celé stádo bude nasledovať
pastiera až do jeho domu, aby
oslavovali s „priateľmi a susedmi“.

Musíme často uvažovať nad týmto
podobenstvom, pretože v kresťanskej
komunite je vždy niekto, kto chýba,
kto odišiel zanechajúc prázdne
miesto. Niekedy je to skľučujúce a
vedie nás to k presvedčeniu, že ide o
neodvratnú stratu, o chorobu, na
ktorú niet lieku. A vtedy nám hrozí,
že sa uzavkneme vo vnútri ovčince,
kde už nebude pach oviec, ale zápach
uzavretosti!

A my kresťania? Nesmieme byť
uzavretí, lebo budeme raziť
zápachom uzavretých vecí. Nikdy!
Treba vyjsť von a neuzatvárať sa v
sebe samých, v malých komunitách,

vo farnosti s tým, že my sme „tí spravodliví“.

Toto sa deje, keď chýba misijný zápal, ktorý nás vedie k stretnutiu s druhými. V Ježišovom pohľade niet takých oviec, ktoré by boli definitívne stratené, ale len ovce, ktoré treba vyhľadať. Toto musíme dobre pochopiť: pre Boha nikto nie je definitívne stratený. Nikdy! Až do poslednej chvíle, Boh nás hľadá. Pomyslite na kajúceho lotra; no len v Ježišovom pohľade nie je nikto definitívne stratený. Je to teda perspektíva plne dynamická, otvorená, stimulujúca a kreatívna. Núti nás vychádzať v ústrety na cestu bratstva. Žiadna vzdialenosť nemôže zadržať pastiera v odstupe a žiaden ovčinec sa nemôže vzdať brata. Nájst' toho, kto sa stratil je radosťou pastiera a Boha, ale je aj radosťou celého stáda! My všetci sme nájdené ovce a zhromaždené milosrdenstvom

Pána, povolání zhromaždiť spolu s
ním celé stádo!

(Preklad: Slovenská redakcia VR) -zk,
vp, jb-

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/papezova-
audiencia-o-roku-milosrdenstva-4-
maja-2016/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/papezova-audiencia-o-roku-milosrdenstva-4-maja-2016/) (10.08.2025)